

## ~ Atâta timp cât soarele răsare ~

Daniel Petrior Dumitru

---

~ Atâta timp cât soarele răsare ~

De ce te-ai pogorât TU dintre stele  
Și te-ai ascuns tocmai la mine-n gând?  
Cu ce-am greșit, Iubirea vieții mele,  
Să fiu de trupul tău veșnic flămând?  
Știam că ai o stea prin Carul Mare  
Și că de-o veșnicie mă privești.  
Lângă Alcor pe steaua ta ești Floare,  
Eu... Micul prinț pe care îi iubești.  
Eram un singur EU și împreună  
Doream să știm de ce sunt stele mii,  
Astfel că am plecat prin ani lumină,  
Pe-acest Pământ te așteptam să vii.  
Cât am greșit când te-am primit, iubito,  
O veșnicie n-am să-mi pot ierta...  
Cu Tine legătura ai pierdut-o  
Pământu-i o planetă, Tu ești stea!  
Ai renunțat la dreptul tău de înger  
Și m-ai urmat pe globul pământesc.  
Deși Iubirea noastră-i ca un fulger,  
Nicăând n-am să-ncetez să te iubesc!  
Se scutur florile de tei, privește!  
Sub ochii mei înlăcrimați te stingi.  
Vei deveni curând doar o poveste,  
Nemuritor voi fi, când mă atingi!  
Zei păgâni, eu cred, ne-au dat pedeapsă  
Văzându-ne atât de fericiți.  
Doamne, te-ntreb: Ție chiar nu îți pasă?  
Suntem copiii Tăi îndrăgostiți!  
Suntem acele două emisfere  
Din sfera sfărâmată de-un hain.  
Doamne, nu poți fi Rău! Tu ești Iubire!  
De-aceea către Tine, iată! vin,  
Să-ți cer s-o lași, măcar, înastă viață,  
Alăturarea să-mi fie pe Pământ.  
În suflet port Credință și Speranță...  
Iubirea Ta și praf de stele sunt!  
În Univers, toți trei doar Unul suntem.  
Și fiecare-și are rostul său.  
Sufletele le simțim, dar nu vedem  
Un om, o stea și sfânt numele Tău?  
Nu cred că Totu-a fost o întâmplare,

Nu voi a crede că Totul e pierdut!  
Atâta timp cât soarele răsare,  
În fiecare zi e-un început...

Daniel Petrișor Dumitru